

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 280.

73de Møde.

Freddagen den 10de Mai.

(Fortf.)

Finansministeren (fortf.): Jeg kan forøvrigt ikke være aldeles enig med den ærede Ordfører i, at den Naade, Udvalget har tænkt sig Sagen paa, skulde være sparsommeligere, fordi den ligesom skulde lægge et stærkt Baand paa Regjeringen. Jeg kan, som sagt, ikke finde, at det er Noget, som i denne Henseende kunde formindste Regjeringens Ansvar. Heller ikke troer jeg just, at den ærede Ordfører har aldeles Ret i, at Regjeringen for den Sum, som bevilges til uforudseete Udgifter, kun kommer til at staae Statsrevisorerne til Ansvar, medens den derimod, naar den skal forlange udtrykkelig en Tillægsbevilling, skal staae Rigsdagen til Ansvar derfor; thi efter min Opfattelse af Forholdene, staae Ministrene ikke Statsrevisorerne til Ansvar, men, hvem Ministrene staae til Ansvar for, er Rigsdagen. Statsrevisorerne kunne ingen Kritik udtale, de kunne kun gjøre Udsættelser, samt henlede Opmærksomheden paa de forskjellige Poster, men det er Thinget, som tager Beslutning derom, og Statsrevisorernes Bemærkninger med Hensyn til Anvendelsen af de uforudseete Udgifter, ville ligesaa vel føre til en Bedømmelse af Thinget, som om Ministeren directe kom til Thinget. Jeg seer saaledes deraf ingen stor Forskiel. Derimod er der et Argument, i hvilket jeg maa give den ærede Ordfører Ret, det er nemlig det, at man ved at følge Udvalgets Anskuelse i denne Sag, paa den ene Side nødsager Regjeringen og paa den anden Side giver den en for den selv ønskelig Anledning til at komme tidligere til Rigsdagen med Forsvar for Anvendelsen af de uforudseete Udgifter, end ellers vilde være Tilfældet. Det er efter min Mening rigtigt, hvad den ærede Ordfører har fremhævet, at man først, naar der er Spørgs-

maal om Statsregnskabets Forelæggelse for Rigsdagen, vil komme til at forsvare Anvendelsen af den Sum, som er bevilget til uforudseete Udgifter, naar en Sum dertil udtrykkelig er opført, hvorimod Andragende om Tillægsbevilling altid maa fremkomme paa den første Rigsdag derefter. Dette Argument anerkjender jeg, men jeg maa dog tillige bemærke, at der er en Banfælgthed ved, at der ikke udtrykkelig er opført et Beløb til uforudseete Udgifter, ligesom jeg heller ikke kan negte, at, saaledes som jeg har opfattet den Idee, som ligger til Grund for hele vor Finanslov, nemlig, at den skulde indeholde en Dverstgt over Indtægter og Udgifter, saa kan den dog virkelig ikke siges at være fuldkommen fuldstændig, naar den ikke tillige i sit Dverslag tager Hensyn til, at der er visse Udgifter, som, uagtet de ere uforudseete i et enkelt Aar, dog nødvendigviis i et andet Aar maae vende tilbage. Nu har den ærede Ordfører oplyst, at den Erfaring, som man har fra Fortiden, den fører ikke til at postere mere til uforudseete Udgifter end omtrent 30,000 Rbd. Det er vistnok fuldkommen rigtigt, at den Omstændighed, at man tilforn har opført 600,000 Rbd. eller mere til uforudseete Udgifter paa de aarlige Regnskaber, aldeles ikke kan retfærdiggjøre et lignende Forlangende. Naar jeg imidlertid i Aar har forlangt 800,000 Rbd., saa maa det af mine foransførte Bemærkninger fremgaae, at den største Deel deraf, endnu inden Rigsdagen skilles ad, vil være voteret til et særligt Diemed, saa at man neppe kan antage, at der bliver mere tilbage end 100,000 eller 200,000 Rbd. til uforudseete Udgifter. Nu har den ærede Ordfører selv oplyst os om, at han ved at giennemgaae de ældre Statsregnskaber har stødt paa omtrent 30,000 Rbd. aarligt til virkelig uforudseete Udgifter; naar det dog er Tilfældet, at man finder 30,000 Rbd., eller endogsaa, naar man fraregner det til den extraordinaire Drøgsseflads